JE MAINTIENDRAI.

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 22sten DECEMBER, 1827. N. 51.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

DE Schoutbÿnacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten.

Nademaal aan ons mededeeling gedaan is van de opene brieven die Zÿne Majesteit de Koning onder het Groot-Zegel des Rÿks en dagteekening van den zestienden October dezes Jaars aan Zÿne Excellentie den Generaal Majoor van den Bosch als hoogst deszelfs Commissaris Generaal in de Nederlandsche West-Indische bezittingen verleend heeft, en naardien het aan Zÿne Majesteit behaagd heeft te gelasten dat de gemelde opene brieven ter kennis van het algemeen zullen worden gebragt; zoo geschiedt zulks bÿ deze; luidende dezelve opene brieven aldus:

Wÿ WILLEM bÿ de Gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot Hertog van Luxemburg, enz. enz. enz.

Allen die deze zullen zien, of hooren lezen, salut! doen te weten.

Nademaal wÿ hebben goedgevonden eene buitengewone zending naar 'sRÿks West Indische bezittingen te bevelen, zoo is het dat wÿ, ons verlatende op de goede trouw, de kennis en den ÿver van den Generaal Majoor van den Bosch, denzelven hebben benoemd tot onzen Commissaris Generaal in de Nederlandsche West Indische bezittingen, met de vereischte magt, om als onzen vertegenwoordiger in die gewesten den staat van zaken aldaar nategaan, en de noodige voorzieningen te doen plaats grÿpen alles overeenkomstig onze bedoelingen in den hem gegeven lastbrief.

Wÿ gelasten alle hoogere en lagere ambtenaren, zoo Burgerlÿke als Militaire in de Nederlandsche West Indische bezittingen, geene uitgezonderd, genoemden Commissaris Generaal als zoodanig te erkennen en te eerbiedigen, hem allen mogelÿken bÿstand verleenende tot het uitvoeren van zÿnen last. Wÿ begeeren voorts dat de Regeringen der West Indische kolonien zullen blÿven in de uitoefening van het dagelÿks bestuur, onder zoodanige voorschriften, als aan hen onzentwege, door onzen Commissaris Generaal zullen worden gegeven. Want wÿ zulks alzoo ten dienste van het Rÿk en deszelfs West Indische bezittingen hebben bevonden te behooren.

Gedaan en gegeven te 'sGravenhage onder het Groot Zegel des Rÿks, den zestienden October des jaars een duizend acht honderd zeven en twintig, van onze regering het veertiende.

(w. g.) WILLEM.

Van wege den Koning,

(w. g.) J. G. de Mey van Streefkerk.

Aldus gearresteerd in des Raads vergadering gehouden op het Gouvernements Huis binnen het Fort Amsterdam op Curaçao den 11den December 1827, het vÿftiende Jaar van Zÿner majesteits regering.

De Gouverneur en Raden voornoemd,

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van dezelve,

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao dato utsupra.

(w. g.) W. PRINCE, Sec.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die dezen zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het aan Zÿne Majesteit den Koning, bÿ besluit van den 5den Augustus dezes jaars No. 167, hetwelk door Zÿne Excellentie den Minister voor de Marine en Kolonien, bÿ missive van den 27sten der gemelde maand La. I No. 70-55 aan ons, ter uitvoering van het daarin verordende, is toegezonden, behaagd heeft te bepalen: dat, zoo lang omtrent de criminele regtspleging in Zÿner Majesteits West Indische Kolonien geene andere verordeningen door Hoogstdezelve zullen worden vastgesteld, de Hoven en Raden van Justitie in de kolonien Suriname, Curaçao en St. Eustatius, St. Martin en Saba in de behandeling en beregtiging van criminele zaken zullen moeten volgen en in acht nemen het reglement van den 10den October 1798 door het Gouvernement in der tÿd vastgesteld; met last op de respective Gouverneurs om aan het evengemeld besluit in de kolonien onder hun bestuur de noodige publiciteit te geven.

Zoo wordt hierbÿ aan het voormelde reglement, hetwelk met het gemelde koninglÿk besluit aan ons ter hand gekomen is, publiciteit gegeven, luidende hetzelve als volgt:

PUBLICATIE

VAN HET

Uitvoerend Bewind

DER

Bataafsche Republiek, betrekkelÿk het in dezelve geinsereerde reglement van het vertegenwoordigend ligchaam wegens het provisioneel procedeeren, tegen zoodanige gevangenen, die tot gene confessie der misdaad of misdaden, hun door de publieke aanklager te lasten gelegt kunnen gebracht worden.

den 10den October 1798.

Het vierde Jaar der Bataafsche Vrÿheid.

Gelÿkheid, Vrÿheid, Broederschap.

PUBLICATIE.

Het Uitvoerend Bewind der Bataafsche Republiek, doet te weten.

Dat het vertegenwoordigend ligchaam op de wÿze bÿ de staatsregeling vastgesteld, overwogen hebbende, dat daar het belang der maatschappÿ gene interruptie in de administratie der Crimineele Justitie gedoogt, maar dat integendeel zoo wel het regt der gevangenen op eene onverwÿlde afdoening der tegen hun ingebrachte beschuldigingen als de handhaving der goede orde eene spoedige voorziening vereischt, en na de afschaffing der pÿnbank, ingevolge het 36 artikel der burgerlÿke en staatkundige grondregels voor de acte van staatsregeling geplaatst in de manier van procedeeren bÿ het voormalig gewest Holland plaats hebbende, voor het invoeren van eene algemeene manier van procedeeren, in lÿfstraffelÿke zaken, overeenkomstig artikel 28 van bovengemelde grondregels tot remplacement van het middel der pÿnbank zoodanige provisioneele bepalingen vereischt worden, waarbÿ in de meeste gevallen behoorlÿk word voorzien, en welke aan de minste inconvenienten laboreerende, de teederste zorg voor de individueele vrÿheid en voor de publieke veiligheid in diervoegen vereenigen, dat de onschuld tegen alle gevaar beschermd, en de Justitie in haar gezag gehandhaaft en allezints geërbiedigd worde, heeft gearresteerd het hiernavolgende.

Reglement, volgens hetwelke bÿ provisie en tot dat eene algemeene manier van procedeeren voor de geheele Bataafsche Republiek zal zÿn ingevoerd, in het voormalig gewest Holland zal worden geprocedeerd tegen zoodanige gevangenen, die tot gene confessie der misdaad of misdaden, hem door den publieken aanklager te lasten gelegd, kunnen gebracht worden.

Art. 1. De pÿnbank bÿ de acte van staatsregeling afgeschaft zÿnde, zal in geen geval, hoe ook genaamd, een regter ter bekoming van confessie van een beschuldigden zich mogen bedienen van eenig middel, hetwelk denzelven pÿn of ongemak aandoen, of daarvoor, ingeval van verdere ontkenningen, bevreest zoude maken.

Dit belet echter den regter niet een beschuldigde, hetzÿ gevangen of gedaagden in persoon, die weigerd op de hem voorgehouden wordende vraagpointen, of eenigen van dien te antwoorden, en bÿ die weigering, na dat de regter hem zÿne verpligting zal hebben onder het oog gebracht, blÿft persisteeren, door zoodanige middelen als bÿ gepast zal oordeelen, daartoe te noodzaken.

2. Het zal nogthans den regter niet vrÿstaan, alle gevangenen, welke bÿ de verhooren en confrontatien, die zÿ zouden mogen ondergaan hebben, tot gene confessie van de misdaad of misdaden, hun te laste gelegd, hebben kunnen gebracht worden, zonder onderscheid te ontvangen in ordinaires proces, maar zal de regter, mitsgaders ook de publieke aanklager, voor zoo veel hem aangaat met achterlating in zoo verre van de bÿ de Hollandsche rechtbanken tot hiertoe gerecepieerde praktÿk zich in het beleiden van Crimineele zaken gedragen naar hetgeen bÿ de volgende artikelen is bepaald.

3. De verhooren van den gevangenen mitsgaders de confrontatien indien dezelve hebben plaats gehad afgeloopen zÿnde, zal de publieke aanklager dezelve, benevens de precedente informatien, en verdere bewÿzen, bÿ hem ingewonnen, onder behoorlÿke inventaris, of notitie van stukken ten spoedigste aan den regter overleveren, hÿ zal daarbÿ voegen zÿne consideratien en advis hoedanig overeenkomstig dit reglement, in die zaak tegen den gevangen zou behooren te worden geprocedeerd, en verzoeken s'regters goedvinden daaromtrent te verstaan, en zal de regter alles doorgezien hebbende daarop, naar bevind van zaken disponeeren, overeenkomstig hetgeen bÿ de volgende artikelen respectivelÿk word vastgesteld.

4. Indien de regter bevind, dat de gevangen de misdaad, hem door den publieken aanklager te laste gelegd, bÿ de verhooren of confrontatien, volkomen heeft beleden, zal hÿ denzelven admitteeren, om op des gevangens confessie regt te vragen, en te dienen van zÿnen Crimineelen eisch en conclusie, en zal vervolgens de zaak bÿ den regter worden gedecideerd, zoo en in dier voegen, mitsgaders ten zulken effecte als thans gebruikelÿk is.

5. Indien de regter bevind, dat de verhooren en confrontatien, wel verre van eenige confessie van misdaad op te leveren,

integendeel van dien aart zÿn, dat daardoor alle suspicien, ten lasten van den gevangenen, uithoofden der precedente informatien gelegen hebbende, zÿn opgeheven, en er gene waarschÿnlÿkheid is, dat zig nieuwe gronden van suspicie zullen opdoen, zal hÿ den gevangen ontslaan, zonder eenige bepaling.

6. Indien de regter bevind, dat de gevangen de misdaad hem te lasten gelegd niet heeft geconfesseerd, dat ook de informatien, die thans voorhanden zÿn notoir ongenoegzaam zÿn, om den gevangen als schuldig aan de begane misdaad te condemneren, en er geene waarschÿnlÿkheid is, om voor als nog of binnen eenen korten tÿd, meerdere bewÿs intewinnen, edoch dat het mogelÿk is, dat dezelve door den tÿd, zullen te bekomen zÿn, zal hÿ den gevangen ontslaan onder handtasting, en belofte van zich ten allen tÿde, des vermaand zÿnde wederom te zullen sisteeren, subpoena confessi et convicte.

7. Indien de regter bevind, dat de gevangen de misdaad, hem te lasten gelegd niet alleen niet heeft geconfesseerd maar dat het ook daarenboven duister en twÿfelachtig is, of de bewÿzen, door den publieken aanklager geproduceerd, al of niet genoegzaam zÿn, om den gevangen als schuldig aan de aangetÿgde misdaad, te condemneeren of te ook dat er questie vallen kan over het al of niet misdadige van de daad, zal hÿ den gevangen, ontvangen in een ordinaire proces.

8. Indien eindelÿk de regter bevind, dat de gevangen, wel niet is kunnen gebracht worden tot confessie van de misdaad waarvan hÿ beschuldigd is, doch, dat de informatien ten zÿnen lasten overgelegd van dien aard zÿn, dat door dezelve ten vollen bewezen schÿnt, dat het delict door den gevangen geperpetreerd is zal de regter den publieken aanklager authoriseeren, om op die bewÿzen, in extra ordinair proces recht te vragen, en mits dien te dienen van zÿnen crimineelen eisch en conclusie.

9. De regter zal van deze zÿne dispositie niet alleen aan den publieken aanklager maar ook aan den gevangen dadelÿk kennis geven, en teffens aan laatstgemelde de vrÿheid, om een of meer practiseins te verkiezen, ten einde summierlÿk en buiten figuur van proces op de wÿze hier na te bepalen, zoodanige defensie voor hem te doen als hÿ zal te raden worden, indien hÿ geen practisein kan bekomen voegd hem de regter een of meer practiseins ten dien einde toe.

10. Aan de practiseins, door den gevangen verkoozen, of hem toegevoegd, word dadelÿk vrÿ acces tot denzelven verleend.

11. Binnen den tÿd van acht dagen, na de voorschreve dispositie, zal de publieke aanklager aan den regter moeten overleveren, zÿnen crimineelen eisch en conclusie met en benevens de stukken, door hem bevorens aan den regter, ingevolge art. 3 gesuppediteerd, en zal ter gelÿker tÿd copie van zÿnen eisch en conclusie mitsgaders der bewÿzen, door hem bÿ den regter ingeleeverd, aan den gevangen of deszelfs practisein ter hand stellen.

12. De kosten, op het vervaardigen dier copien te vallen, zullen door den gevangen moeten worden betaald indien hÿ daartoe onvermogend is, zal hÿ de publieke aanklager dezelve mogen brengen onder de kosten en misen van Justitie, en mitsdien daarvan door den lande restitutie bekomen.

13. Indien des gevangens practiseins vermeenen, visie te moeten hebben van de originele bewÿzen, door den publieken aanklager ingediend, zullen zÿ zig daartoe aan den regter kunnen adresseeren, die in zoodanig geval twee leden uit de regtbank, of een Minister derzelve zal committeeren, om de verzogte visie te geven.

14. Het staat den gevangen vrÿ, om binnen zekeren tÿd, door den regter te bepalen, de getuigen van den publieken aanklager, of sommigen van dien, op contra vragen te horen, ten welken einde dezelve door den publieken aanklager daartoe door of van wegens den gevangen geinsinueerd zÿnde, voor den regter zullen worden gesisteerd, gelÿk mede om alle zoodanige bewÿzen, als hÿ tot zÿne defensie zoude konnen inwinnen aan den regter te suppediteeren, en daarbÿ te voegen eene deductie of memorie van regten; binnen denzelven tÿd zal ook de publieke aanklager eene memorie tot adstructie van zÿnen crimineelen eisch en conclusie aan den regter kunnen overgeven.

15. De regter bepaald den tÿd, waarvan in het voorgaande artikel gesproken is, zoodra de publieke aanklager gediend heeft van zÿnen Crimineelen eisch en conclusie, met de stukken daartoe behoorende, en regeld zich dienaangaande naar de omslagtigheid, en andere omstandigheden der zaak, dezelve zal echter nooit korter dan veertien dagen en niet langer dan zes weken zÿn, en zal dezelve, eens bepaald zÿnde, niet dan om de dringendste redenen verlengd mogen worden, en dan nog voor geen langer tÿd, dan door den regter volstrekt noodzakelÿk zal worden geoordeeld.

16. De termyn aan den gevangen, tot het doen zÿner defensie vergund, verstreeken zÿnde, het zÿ hÿ de defensie gedaan hebbe of niet, zal de regter zoo spoedig mogelÿk de zaak examineeren, en daarin ten definetiven vonnissen, zoo als hÿ in goede Justitie zal bevinden te behooren, en zulks even als ten aanzien van vonnissen op confessie gewezen plaats heeft, zonder dat daartegen aan den gecondemneerde het middel van appel, reformatie, of eenigerhande provocatie zal worden toegelaten.

17. Indien nogthans de regter, na examen van des gevangens defensie, mogt bevinden, dat dezelve zoo plausibel was en de zaak daardoor was geworden zoo twÿfelachtig, dat de gevangen als nog zou behooren ontvangen te worden in een ordinair proces, of te ook ontslagen onder handtastinge zal hÿ daartoe niet alleen als nog mogen, maar ook moeten procedeeren en zal daarvoor zÿne voorgaande dispositie verstaan worden te zÿn gealtereerd, en zal zelfs, indien des gevangens defensie mogt wezen zoo volleedig, dat dezelve volkomen zou behoren te worden geabsolveerd, en van alle reatus ontslagen, zulks, insgelÿks moeten geschieden, met al betwelk des regters conscientie belast wordt.

18. De stÿl en manier van procedeeren, bÿ de respective Crimineele regtbanken in het voorschreve voormalig gewest vigeerende, zal provisioneel blÿven geobserveerd, voor zoo verre daarinne door het gestatueerde bÿ dit reglement gene verandering is gemaakt.

Dienvolgens gelast het voornoemde Bewind, in naam des vertegenwoordigenden ligchaams, dat deze zal worden afgekondigd en aangeplakt, alomme waar zulks behoort.

In den Hage den 10den October 1798, het vierde Jaar der Bataafsche Vrÿheid.

(geparapheerd)
J. W. van Hasselt v. t.
(onderstond)
Ter ordonnantie van hetzelve,
(was geteekend)
S. Dassevael, Loco Secretaris.
Voor kopÿ konform,
De Secretaris Generaal bÿ het Ministerie voor de Marine en Kolonien,
(geteekend) Quarles van Ufford.

Gearresteerd op Curaçao den 5den December 1827, het vÿftiende jaar Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.
Ter ordonnantie van Zyne Excellentie,
(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.
Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, en in de Willemstad, op Curaçao den 12den daaropvolgende.
(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die dezen zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het bÿ de tweede afdeeling der publicatie van Gouverneur en Raden van Policie op den 16den November 1824 gearresteerd en den 28sten derzelfde maand uitgevaardigd, bepaald is: "dat van den 1sten January 1828 af aan geen zeebrief zal worden verleend op den naam van iemand, als schipper van eenig vaartuig in deze kolonie t'huis behoorende, byaldien de zoodanige persoon die men verlangt als schipper aan te stellen het lezen en schrÿven niet verstaat, en wel namelÿk van de Nederlandsche taal wanneer hÿ in deze kolonie geboren is; edoch in dezelve niet geboren maar genaturaliseerd zÿnde, als dan de taal van zÿn geboorte land; zullende hiervan uitgezonderd zÿn, al de genen die alhoewel zÿ niet lezen noch schrÿven kunnen, echter tot en met de afkondiging dezer als schippers gevaren hebben, alle dewelke bÿ voortduring als zoodanig zullen mogen worden aangesteld ofschoon naargaans de voornelde vereischten niet bezittende welke voor anderen na 1827 zullen gevorderd worden."

Zoo hebben wÿ raadzaam geoordeeld de belanghebbenden aan die voorenstaande verordening te herinneren, gelÿk dezelve daaraan herinnerd worden bÿ deze.

Gedaan op Curaçao den 7den December 1827, het vÿftiende jaar Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.
Ter ordonnantie van Zyne Excellentie,
(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.
Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao dato utsupra.
(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Fiscaal's Kantoor, den 21sten December 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 16 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

Lÿst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

P Leon	Margarita de Pool
J A Salasar	Cochi di babi Lopes
G J Usko	Ester de J Monsanto
M C Marchena	Amelia Yesurun
E Delima	Sant de Chy Menzinomocadi
Ermina Damai	Jacob Senior
Maria Ogyna Houdschil	Peter Koentze
Maria Mateo Marquer	G Vos & BA Canorya
Nepomuseno Cabrera	Regina Camacho
L Lopes Rafaela	C van der Meulen
Martina Jochi	Bechy Marchena.
Joana Ellisabeth Erpryly Marten	Jayme Torres
Clementina Basilio	Estevan Valencia
Rachel de Rafael Penso	Mateo de los Rios
Ragel de Rajel Penso	Antonia Maria Vicioso
Rebeca of J Sasso	Rachel Monsanto
Jacob of Ab. Sassa	Lolochy Espe
	Johanna Paulina Bregman

Curaçao den 21sten December 1827.
A. HELLMUND,
Belast met de Post directie.

UITTREKSELS UIT NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

's Gravenhage, 3den Sept.—By dispositie van gedeputeerde Staten van Zuidholland, van den 28sten Augustus ll., is bekend gemaakt aan burgemeesteren en wethouders der steden, en aan burgermeesteren en assessoren der gemeenten, ten platten lande, in deze provincie, dat het aan Z. M. behaagd heeft, te bepalen, *dat, van en met den 1sten January* 1829, *het begraven van lyken in kerken, kapellen en bedeplaatsen, hetzy publieke, hetzy aan gestichten of particulieren toebehoorende, door het geheele Ryk zal verboden worden.*

Den 5den Oct.—Heden is de inhoud van het gesloten concordaat met den Heiligen Stoel officieel bekend gemaakt. Hetzelve berust op het concordaat van 1801, destyds tusschen Paus Pius VII en het Fransch gouvernement tot stand gebragt, het welk als nu ook op de noordelyke provincien toepasselyk wordt gemaakt; met de byvoeging, dat elk bisdom zyn kapittel en zyn seminarium zal hebben. By het openvallen van eenen bisschoppelyken of aartabisschoppelyken zetel, zullen de kapittels binnen eene maand de namen der kandidaten opgeven, tot het vervullen van de bisschoppelyke waardigheid; zal de Koning het regt hebben, om de namen van zoodanige kandidaten door de kapittels van die lyst te doen schrappen, als hem minder aangenaam zyn, mits er een voldoend getal overblyve, waar uit eene keuze zal kunnen geschieden; en zal deze keuze ten slotte door den Paus worden bevestigd. Mechelen zal de Metropolitaansche kerk wezen en de reeds bestaande de vier suffragaan kerken van Luik, Namen, Doornik en Gent, zullen met drie nieuwe, namelyk de kerken van Amsterdam, Brugge en 's Hertogenbosch, worden vermeerderd. De hooge Nederlandsche geestelykheid zal alzoo bestaan uit een aartsbisschop van Mechelen, en zeven bisschoppen, als die van Luik, Namen, Doornik, Gent, Amsterdam, Brugge en 's Hertogenbosch.—Van het collegium philisophicum wordt in de conventie niet gewaagd.

De genoemde conventie, van de eene zyde door den

graaf de Celles en den referendaris Germain, en van den anderen kant, door den kardinaal Capellari en den substituut der breve Capaccini gesloten, en door Z. M. en den Paus geratificeerd, bestaat uit drie artikelen en luidt aldus:

Art. 1. De overeenkomst, die in den jare 1801, tusschen den Paus Pius VII en het Fransch gouvernement aangegaan, en voor de zuidelyke provincien van het Koningryk der Nederlanden van kracht is, zal op de noordelyke provincien toegepast worden.

2. Elk bisdom zal zyn kapittel en zyn seminarium hebben.

3. Ten aanzien van het geval, voorzien by het 7de artikel der overeenkomst, in den jare 1801 aangegaan, wordt het volgende bepaald.

Zoo dikwerf de aartsbisschoppelyke of een bisschoppelyke Stoel zal open komen, zullen de kapittels dier kerken, binnen den tyd van eene maand, te rekenen van den dag der vacature af, ter kennisse van Z. M. den Koning brengen de namen der kandidaten, tot de Nederlandsche geestelykheid behoorende, welke zy waardig en bekwaam zullen oordeelen, de aartsbisschoppelyke of bisschoppelyke kerk te bestieren, en welke zy zullen weten, met zoodanige vroomheid, kunde en beleid begaafd te zyn, als by de wetten der kerk, in de bisschoppen vereischt wordt.

Indien echter by toeval eenige der kandidaten aan Z. M. den Koning minder aangenaam mogten zyn, zullen de kapittels hen van de lyst schrappen, zoo nogtans, dat er een voldoend getal van kandidaten zal overblyven, waaruit een nieuwe aartsbisschop of bisschop zal gekozen worden.

De kapittels zullen alsdan tot de kanonieke keus van den aartsbisschop of bisschop, uit een der overgebleven kandidaten, volgens de gewone kanonieke voorschriften overgaan, en het authentieke proces-verbaal der keuze, binnen eene maand, aan den Paus doen toekomen.

De Paus zal het proces informatief over de gesteldheid der kerk, en over de hoedanigheden van hem, die tot de aartsbisschoppelyke of bisschoppelyke kerk, zal worden verheven, doen opmaken overeenkomstig de voorschriften van Urbanus VIII (z liger gedachtenis), en hetzelve aangenomen zynde, zal de Paus, wanneer hy in hem, welke benoemd zal worden, die hoedanigheden erkent, die by de kanons vereischt worden, hem zoo spoedig, als zulks zal kunnen plaats grypen, overeenkomstig de vastgestelde regelen, door apostolische brieven, bevestigen.

Wanneer echter de keus niet kanoniek genoeg mogt zyn geschied, of indien het mogt blyken, dat hy, die benoemd zou worden, voorzegde hoedanigheden niet bezit, zal de Paus door eene byzondere gunst toelaten, dat het kapittel tot eene nieuwe keus op bovengemelde kanonieke wyze overga.

Deze conventie is door den Paus, by eene bulle, gegeven den 16den der kalenden van September, bekend gemaakt, welke bulle, by besluit van den 2den October, het *placet* des Konings heeft erlangd; behoudens echter de bepaling van niet goed te keuren zoodanige clausen, formulieren of uitdrukkingen, als strydig met 's Lands wetten, daarin zouden mogen voorkomen.

Parys, 18den Sept.—De heer de Salvandy, een dier weinige schryvers, welke voortgaan met het uitgeven van blaauwboekjes, die dienen moeten, om het ledige, hetwelk de dagbladen, ten gevolge der ingevoerde censuur, opleveren, te vervullen, is dezer dagen voor den dag gekomen met een brief van een der bewoners der provincien, wegens de reize van Z. M. den Koning naar St. Omer; met oogmerk, om het staatkundig doel dier reize eenigermate te ontwikkelen.

De schryver beschouwt dien togt als in een zeer naauw verband met de invoering der censuur en met de verdere lotgevallen van het ministerie. Naar zyn oordeel hebben de ministers, bespeurende, dat het verloren arbeid was, om de ingezetenen der hoofdstad ten hunnen aanzien in eene betere stemming te brengen, de bedoelde reize ontworpen, om den monarch te bewyzen, dat de bewoners der departementen geenzins in de gevoelens der Paryzenaren deelden; dat het misnoegen der laatstgenoemde alleen moest worden toegeschreven aan de woelingen van eenige eerzuchtige staatslieden, die gaarne in toekomende wanorden hun fortuin zouden beproeven;—en om den koning mitsdien te overtuigen, dat eene gezonde staatkunde het instandhouden van het tegenwoordig stelsel gebiedende vorderde, indien men rust en welvaart op goede gronden in Frankryk wilde vestigen.

De schryver meent, dat de ministers de geestgestelde noord-westelyke departementen als het meest geschikt hebben geoordeeld, om dit oogmerk te bevorderen; dat zy niets hebben gespaard, om aan deze reize al dien luister te geven, door welken de reizen van den hooghartigen Lodewyk XIV. zich voorheen onderscheidden; in de hoop, dat deze buitengewone praal een diepen indruk zoude maken op de gemoederen der menigte. Hy vergelykt hen by wylen vorst Potemkin, welke, by den togt van Keizerin Catharina naar de Krim, schier het onmogelyke beproefde, om eene barre landstreek het aanzien te geven van eene ryk bevolkte en welvarende provincie. Hoe overdreven deze vergelyking ook wezen moge, behaagt zy echter de Paryzenaren, terwyl men de buitengewone uitgaven van de civile lyst, behalve die der departementale en stedelyke kassen, en de buitengewone herstellingen van bruggen en wegen, op niet minder dan drie millioenen berekent.

De heer de Salvandy geeft een vry breedvoerig verslag van de dringende bevelen, ten gevolge van welke de hoogere en lagere departementale en stedelyke overheden verschillende maatregelen hebben genomen, om de geestdrift der menigte optewinden. Hy spreekt van proclamatien en aankondigingen, strekkende om de lieden te onderrigten, hoe zy zich gedragen, of hoe zy zich kleeden moesten, zoo dikwerf zy zich in 'sKonings tegenwoordigheid zouden bevinden. De censuur heeft niet veroorloofd, om dezelve in de dagbladen bekend te maken; denkelyk om de spotterny, tot welke verscheidene anderzins aanleiding zouden hebben gegeven, te verhoeden. Hy laat echter niet na optemerken, dat niet een Fransche maarschalk, zelfs niet de generaal-majoor van de garde, de hertog van Reggio (Oudinot) uitgenoodigd is geworden, om de krygsoefeningen der Fransche soldaten bytewonen; dat men daarentegen den staatsman, over welken deze maarschalk zich zoo hevig heeft beklaagd, den Oostenryksche ambassadeur Appony namelyk, die eere heeft aangedaan;—dat men zich zorgvuldig heeft gewacht van een eenig woord te gewagen van den krygsroem, welken de Fransche legers in de laatste 30 jaren hebben ingeoogst, en alleen heeft gesproken van de niet zeer talryke afdeeling toenmalige emigranten, welke de vorst van Condé aan den Ryn heeft aangevoerd, en van den moed van Lescure, welke zich in die rampspoedige dagen zoo zeer, aan het hoofd van eenige wakkere landlieden, in de Vendée heeft onderscheiden.

Volgens den schryver hebben echter alle die kosten en moeiten geenszins aan het voorgesteld oogmerk beantwoord; is het wel hier en daar gelukt onder de volksmenigte eene vreugdekreet te verwekken, maar hebben de meer bemiddelde en meer belasting betalende ingezetenen zich by uitstek kalm en onverschillig gedragen, zoodanig zelfs, dat men onder de nationale garde van Ryssel, welke 2,400 man sterk is, naauwlyks 300 man heeft kunnen vinden, die de eerewacht hebben uitgemaakt, en het meerendeel der personen, welke tot den handel behooren, bepaaldelyk heeft geweigerd eene eerewacht te paard te vormen; niet, zoo zy zich uitdrukten, ter zake des Konings, maar om dat zy daardoor niet wilden worden verstaan, hunne goedkeuring te hechten aan de thans gevolgd wordende ministeriele staatkunde.

[*Brussel, Sept.* 15.—Men heeft verzekerd, dat Z. K. H. de Prins van Oranje, by zyne komst te Ryssel, door een aantal burgers is ontvangen, doch uit byzondere berigten van daar blykt, dat zeer vele inwoners zich vereenigd hadden, om den vorst in burgerkleederen te gemoet te gaan en hem alzoo een blyk hunner hoogachting te geven, doch dat de stedelyke overheid, in aanmerking nemende, dat men niet zoo veel bereidwilligheid had getoond, om eene eerewacht voor den Koning te vormen, dat voornemen heeft doen mislukken.]

Londen, Sept. 19.—Men heeft in den gevel van een buiten-huis, te Charborough in Dorset, een opschrift in steen geplaatst, onder andere vermeldende, dat de roemvolle omwenteling, welke Groot Brittannie van het juk der slaverny heeft verlost en de vryheden des volks heeft hersteld, in 1686, onder dat dak, met den onsterfelyken Koning William, is beraamd.

In byzondere brieven van de Fransche kust wordt verzekerd, dat 'sKonings komst in het kamp van St. Omer geenzins dien toevloed en die geestdrift heeft te weeg gebragt, welke men scheen te verwachten.

Den 26sten Sept.—Eergisteren is te Chatham te water geloopen de driedekker George IV., geboord voor 120 stukken en houdende 2600 scheepstonnen. Dit schip heeft een rond achtersteven, en men schynt meer en meer deze bouworde als de meest verkiesselyke aan te merken.

'sHertogenbosch, Sept. 20.—Sedert eenigen tyd zyn aan onderscheidene Roomsch Katholyke gemeenten door Z. M. subsidien uit 's ryks kas toegestaan geworden, het zy tot opbouw, hetzy tot vergrooting, of noodzakelyke herstelling van hunne kerken. Hieronder zyn begrepen de R. K. gemeente van Waalwyk, voor ƒ12,-000; Oudheusden en Elshout voor ƒ1,000, Klundert, voor ƒ1,300; Reek, voor ƒ1,200, en Schayk, voor ƒ4000.

Brussel, 22sten Sept.—By besluit van Z. M. van den 17den dezer maand, is de kommissie uit den staatsraad, volgens besluit van den 6den September 1815, met de zaken voor de Roomsch-Katholyke eeredienst belast, permanent verklaard, en zal deze kommissie moeten dienen van advies, omtrent de wyze van invoering der nieuwe, met den Paus geslotene conventie.

Den 1sten Oct.—Z. M. heeft als leden benoemd van de kommissie, belast met het geven van haar advies ten aanzien der te nemen maatregelen voor het invoeren van de op den 18den Juny geslotene overeenkomst met den Heiligen Stoel, de heeren Reyphins en Dotrenge.

Haarlem, 5den Oct.—Kapitein Parry is in Engeland terug gekomen, zonder zyn voornemen, het bereiken van de noordpool namelyk over het ys, te hebben kunnen volvoeren. Na eene eerste vruchtelooze poging, heeft hy den 19den Juny met de ysloepen den togt beproefd, en het, door het aanwenden van zyne uiterste krachten, tot 82¾° n. b. gebragt, doch de slechte staat van het ys en vooral de zekerheid, dat de ysvelden, waarop zy zich bevonden, zuidwaarts dreven, in verband met het verminderen van den leeftogt en de verzwakking zyner manschap, hebben hem tot den terugtogt doen besluiten.

Frankfort, 11den Sept.—Brieven uit Geneve van den 31sten Augustus luiden als volgt: "Wÿ verwachten binnen weinige dagen graaf Capo d'Istria op zÿne reize naar Griekenland. De talrÿke Grieken, welke zich thans alhier bevinden, hebben den president van hun vaderland, welke thans welligt deszelfs toekomstig heil in handen heeft, een feest bereid, hetwelk echter de bescheiden man niet zal willen aannemen."

Hamburg, 21sten Sept.—Den 4den is Abo, de hoofdstad van Finland, door een verschrikkelÿken brand geheel in de asch gelegd. Dezelve is ontstaan in de woning van den koopman Hellman, in welke talk was gesmolten, en heeft zich in drie rigtingen verbreid. De domkerk is geheel verbrand. Van de beroemde en rÿke universiteit is alleen het observatorium overig; het raadhuis en geregtshof zÿn, benevens de archieven, vernield; 70 menschen zÿn bÿ dit onheil omgekomen; 11,000 zÿn van have en goed berooid, en 900 huizen zÿn in de asch gelegd. Slechts een klein gedeelte der stad is gered. Men beklaagt zich over traagheid en ongenoegzaamheid der brandblusschers, en over gebrek aan goeden wil bÿ de weinige, aldaar in bezetting liggende, troepen.

Brussel, 22sten Sept.—Men meldt uit Weenen, dat de Infant D. Miguel zich gereed maakt, om, na de bekende bedevaarts plaats Maria-Zell te hebben bezocht, de reize naar Lissabon aantenemen; dat de vorst derwaarts zal verzeld worden door graaf Lebzeltern, voorheen Oostenrÿksch ambassadeur te Petersburg.

Londen, 6den Oct.—De volgende nieuwe bÿzonderheden, wegens de onderneming van kapitein Franklin en Doctor Richardson, worden medegedeeld door den Liverpool Mercury:

"Kapitein Franklin en Doctor Richardson, welke onlangs te Liverpool waren aangekomen, zÿn naar Londen vertrokken.—De andere tot de onderneming behoord hebbende personen, onder bevel van kapitein Back en van den luitenant Kendell, zullen op een schip van de Hudsonsbaaimaatschappÿ terugkomen en worden dag aan dag op de Orkadische eilanden gewacht. De onderneming is met den besten uitslag bekroond geworden. Kapitein Franklin volgde, na met kapitein Back de rivier Mackenzie afgezakt te zÿn, de westelÿke kust tot den 153sten graad westerlengte. Zÿ vonden nergens een' diepen inham in de kust, maar merkten op, dat deze, eene rigting naar het noorden nam tot op 70 graden 30 minuten breedte, alwaar zÿ westelÿk scheen te loopen. Kapitein Franklin is, op het verst afgelegene punt van zÿn reis, niet verder dan honderd mÿlen (waarschÿnlÿk Engelsche) van de Blossom, onder bevel van den Kapitein Back, verwÿderd geweest. Indien beiden zulks geweten hadden, zoude kapitein Franklin door de Stille Zee naar Engeland hebben kunnen terug keeren; maar de onzekerheid van elkander te zullen ontmoeten, was zoo groot, en het reeds ver gevorderde jaargetÿde liet zoo vele gevaren duchten, dat het eene onverschoonlÿke onvoorzigtigheid zoude geweest zÿn, nog verder westelÿk voort te stevenen. Ook keerde kapitein Franklin wÿsselÿk naar de Noord-ÿszee terug, alwaar hÿ dien winter, met zÿne vrienden, doorbragt, die van hunne zÿde, onder het bestuur van den Luitenant Kendell en van Doctor Richardson, de geheele kust, tusschen de Mackenzie en Kopermÿn-rivier, onderzocht hadden. Dit laatste gedeelte der Amerikaansche kust heeft meer inhammen, dan het eerstgemelde. De groote berg en rotsketen eindigt ten westen der Mackenzie-rivier, op omtrent twintig of dertig mÿlen afstand van de kust. De Eskimo's, die zich in het eerst achterdochtig, en zelfs vÿandelÿk jegens de reizigers betoond hadden, gedroegen zich naderhand als goede vrienden jegens hen, en de ambtenaren der Hudsons-baai-Maatschappÿ zonden hun levensmiddelen in overvloed.

"Aangenaam is het, te kunnen melden, dat deze gevaarlÿke onderneming geen enkel man gekost heeft, en dat de vermoeÿenissen en ontberingen geen nadeeligen invloed op de gezondheid van onzen moedigen en onvermoeiden landgenoot schÿnen gehad te hebben. De door de reizigers verzamelde voorwerpen van natuurlÿke geschiedenis zÿn zeer talryk, voornamelÿk zal de kruidkunde door hen met eenige nieuwe soorten van planten verrÿkt worden.

"Hunne proefnemingen, omtrent het magnetismus, en de uitwerkselen van het Noorderlicht op de magneet-naald, zÿn zeer gewigtig, en zullen de waarnemingen van den luitenant Forester bevestigen."

(Zie Vervolg.)

FROM ENGLISH PAPERS.

LONDON, SEPT. 26.

Paris, Sept. 23.—We learn by a letter from Toulon, of the 17th of September, that "His Majesty's brig La Champenoise is going to sail again for Algiers: this is the vessel on board of which M. Deval, the consul, returned to France. It is affirmed that his successor is appointed, and that our differences with the Dey of Algiers have been adjusted on conditions advantageous to our commerce."

OCTOBER 3.

CAPTAIN PARRY.

(From the Globe.)

We have been furnished by a friend with the following outline of Captain Parry's late attempt:—

On sailing, the Hecla appeared to have proceeded without any thing taking place worth noticing till she reached Hamerfest, on the coast of Lapland, where she took in the rein-deer, snow-shoes, ice-boats, &c., and then proceeded to Spitzbergen. Here the harbour was found to be blocked up; and the wind being high, the Hecla, which had got entangled among the ice, continued to drift with it till the 27th of May, when the first attempt was made to quit the vessel, and make use of the boats. The ice, however, soon after, breaking up and drifting, further progress at this time became impracticable, and the deer and boats became useless. Captain Parry now reduced the burden of the boats, while the Hecla remained completely hemmed in till the 8th of June, when getting extricated, she proceeded to the southward as far as the Seven Islands. From this place the want of a harbour compelled her to return to Spitzbergen, where she found an open harbour. On the 19th a second attempt was made with the ice boats; but the ice was so rotten, and altogether so different from what they had been taught to expect, that the passage over it became laborious beyond description, the boats being, on some occasions, necessarily unloaded and reloaded 20 times in a day. No field of ice was found to extend unbroken more than three miles. When the party had reached the latitude of 82 degrees, their further progress was stopped by heavy rains; and the ice became again so rotten and broken, that both men and boats sank so deep into it, that the utmost exertion was necessary to get them on at all. But the insurmountable obstacle which at length compelled the adventurers to give up all attempts at penetrating further, was the discovery, that the ice was now drifting so rapidly to the eastward, that one day, after a laborious journey of eighteen miles, they found themselves fully five miles farther south than they were at starting. Capt. Parry concealed this circumstance from the men at first, till half the provisions which they had taken with them were expended, and the completion of their undertaking became hopeless. It is truly fortunate that their discovery of this fact took place at the time it did, and that the course taken by the ice was that which it pursued; had it set towards the eastward, the most calamitous results might have taken place, several of the party now falling sick, and being reported by the doctor incapable of continuing the fatigue of so arduous a journey. Their allowance was by this time reduced to eight ounces of beef, nine ounces of bread, a gill of rum, and a pint of cocoa a man, for the 24 hours.

When the boats got into an open sea they were 56 hours puling under a severe snow storm, and the wind occasionally blowing hard, so that it was with the greatest difficulty the men could get on at all. At this time, too, the scurvy had begun to make its appearance, and a safe return was the only thing that could be hoped for. The highest latitude reached by the party was 82¾.

BRAZIL.

Letters from Rio de Janeiro, received by the Duke of York packet, Capt. Snell, come down to the 11th of August. They confirm in its fullest extent the alarm which had been created among the mercantile classes by the refusal of the Authorities at Buenos Ayres to ratify the preliminary peace concluded between the Brazils and the Republic; if any thing, the despondency was on the increase, and the exchange from 38 had been as low as 32, for means to carry on the renewed hostilities. The emperor addressed himself to the Senate to enable him to carry on the war. Money was wanted much, and there was a report he would attempt to raise the means through the medium of another loan. If words would settle the question between the empire of Brazil and the Republic of Buenos Ayres, there would be very little difficulty on the point. Troops are to be raised sufficient to put an end at once to all resistance the republicans can offer; and the Emperor is said to have determined to proceed, at the head of three thousand chosen men, to the Province of Rio Grande, in order by his presence to give energy to his proceedings. A report had reached Rio de Janeiro, that a considerable number of persons of weight at Buenos Ayres had applied to Lord Ponsonby to endeavour to put an end by his interference to the ruinous war, and it is added he had acceded to this desire, and would endeavour to re-open the propositions for peace, but as the party now in power seemed to have the populace with them, and seated in their situations firmly, little prospect was entertained of a favourable issue. Some expectation was held out, that General Brandt would be recalled from the army on the south, and that General Le Cor would be induced to take the command, which, when his local knowledge is considered, would be of essential benefit to the interests of the Emperor. In the mean time the reports were numerous, and all articles of produce continued on the rise. Some considerable parcels of sugar had arrived at Rio, but were sold immediately at high prices, and are quoted at 3 m. 400 reas. Coffee 3 m. 200 reas. Hides 240 reas per lb. It is stated that the continuance of the war, and the privations and expense to the provinces, had caused considerable dissatisfaction among the people in the northern provinces of Brazil, and this feeling was increased by the captures made on their coasting trade, which the expence of no reasonable premium of insurance, commensurate with the attendant risk, could support; if it was bad before, it will be worse shortly, as we observe the numbers of privateers sailing from the River Plate are increasing daily; they contrive to escape the activity of the Brazilian cruizers, and carry their prizes to a port to the southward of the River Plate. In this way property to an immense amount had been lost to the Brazilian merchants, who are heartily sick of the emperor's obstinacy. In the meantime the new Authorities on the River Plate were understood to have made overtures to the other Provinces, and the resignation of Rivadavia was understood to be a measure to give facility to this disposition; in fact, the Buenos Ayres Government were straining every nerve to act with vigour, and it was considered by them as a contest in which their lives and liberties were immediately concerned, and in jeopardy.

THE HEBREW NATION.

SPEECH of Mr. M. E. LEVY.

The Right Hon. LORD VISCOUNT MANDEVILLE, in the Chair.

(Concluded from No. 49.)

It is now necessary to ask, what remedy is there of a nature calculated to effect this? The answer is simple —such as revelation points out; which will naturally lead us to the third consideration, viz. how the resolutions just proposed will operate, if properly applied, on the Christian, the Jew, and the world at large. As the resolutions contain simple truths, these truths would, if made the subject of reflection brought into action, be eventually restored to their native lustre. The soul then, under the quickening spirit of such an influence, will feel softened at the sorrows of persecuted Israel, and in condemning the cause from which they originated, ~~a contrite spirit must necessarily ensue.~~ If such a spirit be propogated by the pious Christian, and brought within the reach of every reader of the Bible, however simple he may be, he will feel its effect. A mind thus prepared in reading his Bible, cannot but associate with the subject, the miraculous preservation of the house of Israel, the testimony they bear to the word of God, and the part they act in the plan of the regeneration of man. Impressed with these interesting truths, the Bible will be read with profit; and by the light it affords, the heart cannot but participate in the scheme which revelation opens to the mind. Instead, then, of reading the Bible for the salvation merely of his own soul, he will enter into its views, and will endeavour to become an instrument in the hands of Providence. Thus will his salvation be attained with more ease, as the consequence of doing the will of God, instead of being the principal object of pursuit. By these means, the prejudice towards the Jew will be overcome, he will first pity, and ultimately love; for thus is the human heart acted upon—it knows no medium; when hatred cannot be indulged, love must; and when love is once roused, it necessarily will attract a corresponding sentiment. It is then, and only then, that the light which the spirit of revelation is capable of imparting, will shine in its full splendour.— Love, by which the Omnipotent powers harmonized the creation, and to propogate which, man was made and created, is the only means by which the way of God is to be understood; to counteract which, has ever been the aim of the enemy of man, and therefore love is the only instrument by which a believer can effectually and successfully attack him. It therefore follows, my lord, that the resolutions before us, if acted upon with energy will be of spiritual service to the Christian; and in raising the voice of justice and contrition, all generous, hearts will naturally be attracted; the Word of God will be read with greater benefit; and the seeds of infidelity will be destroyed. At the magic sound of nationality, the hearts of all Israel, both far and near, will be moved, and the mind will necessarily soar above itself in the spirit of revelation; for to an Israelite, nationality and the Bible are synonymous; he will seek it with a proportionate degree of avidity, as the patriotic flame rages in his breast; he will attend to its whole structure, instead of its mere disjointed parts; he will be led to the knowledge of the importance of the office consigned to the house of Israel; his heart will sympathise with the love which the other believers have roused in him; and his newly-quickened mind will be alive to its sensibility. Then will the Bible, in its letter as well as its spirit, be sought after and attended to, to satisfy his daily growing thirst, (the only key that can effectually open the sinful heart); prayers dictated by a contrite heart must necessarily follow, a sure precursor of that spirit of supplication which God has promised by the hand of his prophets, leading to those great destinies prepared for happy man in the original will of the Creator, when He said, "Let there be light, and there was light."

But it may be asked, can all this be effected by such simple means, and through the agency of so few persons as are here present? Yes, my lord, with less, much less a number. The God of heaven delights in doing great works by small means. Look at Israel—a handful of men, compared to the mass of the human family, yet were they made the means of transmitting to man the revelation of God; and are, in their very captivity and dispersed state, the wonder and astonishment of mankind, serving as witnesses—living witnesses—to the truth of revelation. Yes! every one that has a Bible, or tenders one to reclaim or convert a sinner, feels, as it were, the spirit of the house of Israel, as forming part of the sacred volume, and which seems to say, this book is true, for I am a witness of its veracity. Again, let us throw a glance at Great Britain, what was she one or two centuries ago? Her number did not amount to that of the children of Israel at the time of their Exodus from Egypt; and occupying a spot of ground scarcely distinguishable on the globe. Behold her now, the progenitor and head of mighty nations; look at the skeleton map, if I may so express myself, her sons have traced in the world, to be filled up by their future generations. Let us throw a bird's-eye view at the astonishing history she will present a century hence. Look at that gigantic nation, the people of the United States of America, speaking the same language, operated upon by the same habits, manners, and customs, and moved by the same spirit. Let us look forward to the time when her sons will have spread from sea to sea—when they coalesce with the happy islands of the Pacific, which have already begun to receive the light of civilisation and revelation at the hands of both mother and daughter. Look at those eighty millions of souls inhabiting the shores of British India; and lastly, consider Africa, which seems to promise that the period will soon arrive, when her benighted sons will lose both their slavery and idolatrous practises, and exchange the darkness that has hitherto warped their souls, for the cheering and vivifying light of revelation. Thus we see, from a handful of men, occupying an insignificant spot on the earth, the British nation is made an instrument in the hands of God to propagate the light which revelation furnishes for the progressive civilisation of a great portion of the habitable world. Can any one say, that all this is the effect of mere change? that it is not guided by Providence; a Providence that delights to do great works through the agency of small means? I therefore repeat, my lord, that I am not in the least discouraged at commencing the work by means however small; provided it be undertaken in the true spirit of the Bible, it will, it must, ultimately succeed. Let the standard be raised by pious persons, the sentiments it propogates will soon take root amongst the generous sons of Great Britain, and the voice of sympathy towards the fallen children of Israel, will be echoed by their offspring, the people of the United States. Their condemnation of past persecutions will be sufficient to deter all tyrants from exercising the inhuman cruelties that so much degrade human nature: whether they be in Asia, Africa, or Europe, the mere fact of such acts having been condemned by the people of England and America, will, as it were, proclaim to the world the language of Isaiah, "Keep silence before me, O, isles! and let the people renew their strength, let them come near, and then let them speak."

I will now, my lord, close my address, by reiterating what I have tried to impress on the minds of the Christians, viz., *that the Christian world calls for a remedy, and that this remedy can only be obtained by attending to that of the house of Israel.* It is time that the Christian world should look on a people with an eye of paternal affection, whom they have so long persecuted and vilified. "There is none," in the language of Isaiah, "to guide her amongst all the sons whom she hath brought forth, neither is there any one that taketh her by the hand of all the sons that she hath brought up." Yes, my lord, it is a duty the Christian world owe to themselves and to the house of Israel, who have been in reality their parent, and that of the world. The Bible holds forth this language throughout, The true Christian, therefore, is urgently called upon to apply a remedy to the house of Israel, and to the Christian world, in the more attempt of which, the work may be said to be effected, and bring about that time, when the hearts of the fathers will return unto their children, and the hearts of the children unto their fathers.

Hoofd Ontvanger's Kantoor,
den 10den December 1827.

WAARSCHOUWING.

De belastingschuldigen die in gebreken zyn gebleven hunne reeds vervallene rekeningen voor de belasting op de consumptive goederen te betalen en de genen wier rekeningen voor de belasting op vaste eigendommen nog open staan, mitsgaders de hypotheekschuldigen die nog interesten aantezuiveren hebben en de bezitters van geusurpeerde gronden over dit jaar, als ook de debiteuren aan weeg en meetloon en die genen ten wiens laste vervallene adsignatien nog onvoldaan zyn, worden allen by deze ernstiglyk aangemaand, om hunne achterstallige schulden, vóór het einde van dit jaar, te komen afbetalen; ten einde het overgaan tot onaangename maatregelen noodeloos te maken.

De Hoofd Ontvanger dezer Kolonie,
C. L. VAN UYTRECHT.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—DECEMBER.

15.	golet Anthonetta, Gaerste,	Cuba
17.	—— Mathilda, Jones,	St. Thomas
19.	bark Maria Manuela, Fernandez,	Coro
	golet Twee Broeders, Lampen,	dito
20.	schip Douglass, Fowler,	New York
21.	golet Maria Carolina, Marconje,	La Guayra
	brik Orion, Clark,	St. Bartholomews

UITGEKLAARD—DECEMBER.

15.	golet Amable Lucia, Diedenhoven,
18.	—— Superior, Merced,
19.	brik Anibal, Ellis,
	schip Henriette & Betsy, Bos,
	brik Charlotte Margeretha, Kaleshoek,
20.	bark Drie Gebroeders, Flemming,
	brik La Presidente, Beazley,
21.	bark Sin Pensar, Mendez,
	golet Generaal van den Bosch, Laroche,

Met de aankomst van het Amerikaansche schip de Douglas, kapitein Fowler, hebben wy Nieuw Yorksche kouranten ontvangen loopende tot den 1sten dezer.

In deze Amerikaansche kouranten vinden wy geene latere berigten uit Europa dan die, welke in het vorige nummer van dit weekblad geplaatst zyn; namelyk Londensche berigten tot den 17den October. Een artikel uitgezonderd, hetwelke berigten uit Parys behelst van den 20sten October, door een vaartuig uit Havre tot New York aangebragt. Hierin vinden wy het vorige berigt bevestigd, dat Lord Cochrane met 28 vaartuigen naar de wateren van Missolonghi was gezeild en aldaar de beide forten van Vassiladi en Anatolico heeft ingenomen, welken een zwak garnisoen hadden. Vassiladi is een fort gelegen op een eilandje in den mond der haven van Missolonghi, en toen het door de Turken werd ingenomen, werd hierdoor allen onderstand van levensmiddelen ter zee afgesneden, hetwelk het verlies van Missolonghi ten gevolge had. Anatolico ligt er niet ver van daar. Het bezit dier beide sterkten is noodzakelyk om de gemeenschap met de Grieksche guerillas in Livadien weder te openen. Na den val van Missolonghi hadden de Grieken geene vaste plaats meer op de kusten van Livadien.

De laatste berigten uit Konstantinopolen zyn van den 20sten September; als toen had de Porte de bemiddeling nog niet aangenomen.

De lezer zal weten, dat den 31sten Augustus de afgezanten der drie mogendheden den Reis Effendi weder een geschrift wilden overleveren, waarin het antwoord gevraagd werd op de ingeleverde nota van den 15den Augustus, doch dat deze Turksche minister even als te voren, weigerde om dit geschrift aantenemen, waarna men het op zyne sofa neerlag en heen ging.

Den 14den September zyn deze ambassadeurs nog eenmaal by den Reis Effendi geweest, om te vernemen of hy de geschriften, welke men op zyne sofa had neergelegd, ook had gelezen. Doch in zyne gesprekken liet hy zich er niet over uit. Als nu echter de boden van Navarino komen met de tyding dat de admiraal Codrington de Turksche expeditie het uitzeilen belet heeft, dan zal de Porte toch wel inzien, dat er meer kan gebeuren dan een geschrift op eene sofa neer te leggen. In weerwil, der hardnekkigheid van de Porte, meent men dat hy toch genoodzaakt zal zyn toe te geven. Zy heeft al te veel in haar nadeel. De tegenparty kan met weinige kosten alle havens van de Levantsche en Zwarte Zee blokkeren, zoo vele jaren als zy maar goedvindt, zonder dat de Porte er iets tegen kan doen. De Turksche vloot, welker scheepsvolk thans geheel uit Muzelmannen bestaat, sedert dat de Grieksche matroozen aan die raas zyn opgehangen, vermag niets uittevoeren. De Turken zyn de slechtste matroozen der wereld. De chirurgyns aan boord hebben vele bezigheid, met het zetten van gebroken armen en beenen dergenen welke by het manœuvreren uit de mast zyn gevallen. De landtroepen, toen zy nog ongeregeld en in hun natuurlyken stand vochten, betoonden vele woeste dapperheid en vooral geestdrift, doch thans daar zy gedisciplineerd zyn, bevinden zy zich in een onnatuurlyken stand, en men denkt dat als het Russische leger optrekt en er eenige kogels onder zulk een gedisciplineerd regiment geworpen worden, het geheele regiment in wanorde op de vlugt zal gaan. Doch zoo er nog eenige jaren verloopen zullen zyn, dan zullen buiten twyfel de Turksche geregelde troepen veel beter wezen dan ongeregelde horden.

Het is toch maar wat te zeggen voor den Sultan, zoo maar het beste gedeelte van zyn ryk voor niet met al weg te geven. Want door het afstaan van Griekenland en de eilanden in den Archipel houdt dit ryk op eene zee mogendheid van aanbelang te zyn; en Europisch Turkye krimpt hoe langer hoe meer in. Volgens de overeenkomst in het vorige jaar te Akkerman gesloten zyn Walachye, Moldavie en Servie byna onafhankelyk; er behoeft maar eene kleine schok en deze provintien, die den Grieksch Christelyken godsdienst belyden, verklaren zich geheel onafhankelyk van de Porte.

In het begin van September waren de huisgezinnen van de drie ambassadeurs te Konstantinopolen ingescheept naar Odessa, doch zy zyn naderhand weer ontscheept; waaruit men besloten heeft, dat er weer hoop was op de aanneming der bemiddeling. De Engelsche, Russische en Fransche kooplieden hadden hunne goederen verkocht tegen welken prys zy maar konden bekomen; velen dezer kooplieden hadden zich gesteld onder bescherming van den Oostenrykschen Internuntius en zouden het wagen in Konstantinopolen te blyven.—Het is toch ongelukkig voor die kooplieden; doch het is beter dat weinige lyden dan velen. Als de oorlog losbarst zal de handel op de Levant veel lyden, doch groot kan het verlies niet zyn, wyl er niet veel handel is, op die weinig bevolkte plaatsen.

Na de onafhankelykheid van Griekenland moet de handel daarentegen naar mate de bevolking vermeerdert, zich ook uitbreiden.

Uit de aankomst der Egyptische expeditie te Navarino zien wy dan, dat alle geruchten, welke er geloopen hebben van de onafhankelyke verklaring van den Pacha van Egypte ongegrond zyn geweest. Integendeel blykt het dat, deze Pacha geen geloof heeft geslagen aan de tusschenkomst der mogendheden, anders zoude hy zoo eene kostbare uitrusting niet gedaan hebben. Nu lost het zich op waarom de Turksche vloot, gedurende den zomer werkeloos te Navarino heeft gelegen, als mede dat Ibrahim en Redshid Pacha gedurende dien tyd stil zyn gebleven: zy verwachtten de groote Egyptische expeditie, om een vereenigden aanval op Hydra te doen. Hydra is als vesting en zeehaven het belangrykste eiland dat de Grieken bezitten. De val van Hydra moest dien van Spezzia met zich slepen. De bezitter dier twee eilanden beheerscht de baai van Naupli en deze hoofdstad ter land belegerd en ter zee ingesloten zynde, kon het niet lang uithouden, waar de hongersnood reeds heerscht zelfs zonder belegering. De overige eilanden minder sterk dan Hydra zouden zich van zelven hebben onderworpen en den opstand ware geeindigd. De vereenigde Turksche Egyptische vloot met oorlog en transportschepen, was 120 zeilen sterk. Er waren behalve de ammunitie en levensmiddelen nog een millioen Spaansche daalders aan boord. De troepen en het scheepsvolk waren allen afbetaald en naar alle berekening moest deze expeditie slagen, want behalve de 5000 man versche troepen, die er aan boord waren, zouden er zich nog inschepen eenige duizend man der troepen van Ibrahim en Redchid Pacha. En deze kostbare expeditie werd het uitzeilen belet. Geen wonder dat Ibrahim Pacha tegen den Engelschen admiraal zeide, terwyl hy hem op de groote Turksche vloot wees: "hoe hard valt het my om weerhouden te worden uitteloopen; zoo vele moeite en kosten zyn nu alle te vergeefsch. Ach! mogt het my slechts dit maal vergund worden myne expeditie te volvoeren en het is geëindigd met den opstand." Het is toch wat te zeggen voor een Turk om zoo maar belet te worden tot het moorden van eenige duizenden onschuldige Christelyke burgers, vrouwen en kinderen. Die man is waarlyk te beklagen. Ondertusschen bevonden de inwoners van Hydra en Spezzia zich in grooten angst. Velen maakten toebereidsels tot vlugten; maar waarheen? naar de andere eilanden? die hangt het zwaard ook reeds boven het hoofd. Zy verzochten Lord Cochrane om toch met zyn fregat en kleine vloot in de nabyheid te blyven en voor hun te doen wat hy kon. Dit had hy ook beloofd.

De mogendheden hebben dus met hare hulp gewacht tot het uiterste. Een weinig langer wachtens had het overschot des Griekschen volk van de aarde uitgedelgd en dan ware er geene tusschenkomst meer noodig geweest. Er is thans bevel gegeven aan alle Engelsche oorlogsvaartuigen in de Middellandsche Zee om zich by het eskader voor Navarino te vervoegen. Twee fregatten en twee brikken die te Corfu lagen, zyn reeds derwaarts gezeild.

Deze tusschenkomst heeft een gunstigen invloed op de Grieken gehad. Alle partyen hebben zich geheel in de handen der mogendheden gesteld en zich door den admiraal Codrington met elkander laten verzoenen.—De president Capo d'Istria, heeft uit Parys aan de regerings kommissie geschreven dat hy te Petersburg het vleyendste onthaal van keizer Nicolaas heeft genoten en dat by dien keizer en deszelfs ministerie de aloude liefde voor hunne geloofsgenooten de Grieken weder is opgewekt, die er heerschte vóór dat vreemden invloed de Russische regering deze liefde ontroofd had.

Toen het traktaat van den 6den July ll. bekend werd, dacht men algemeen dat het Grieksche staatspapier onmiddelyk zou ryzen. Het tegendeel had echter plaats: het daalde eenigzins, om dat men begrypt dat de Grieken hunne geldmiddelen in de eerste plaats tot aankoop der Turksche vaste goederen zullen moeten besteden.

Uit een uittreksel van '*El Conductor de Bogota,*' van den 7den November ll. No. 79, vernemen wy met leedwezen het ontydige overlyden van den Hoog Welgeboren Heer Ridder P. A. J. L. de Steurs, Konsul Generaal voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden in de Republick van Colombia, ten gevolge van een twee gevecht met een Colombiaansch officier, met name Carlos Miranda.*

Een niets beduidend voorval gaf aanleiding tot dat noodlottig tweegevecht en had plaats in den avond van den 28sten Oct. ll. op den St. Simons dag, in het Hotel der uitvoerende magt, by gelegenheid dat aldaar een prachtig Bal ter eere van Z. E. den President Bevryder van Colombia gegeven werd, waarop de voornoemde Konsul Generaal en de aanzienlykste personen van die hoofdstad tegenwoordig waren.

Op den 30sten October des avonds te zes ure had het voorgemelde tweegevecht, op eenen kleinen afstand van Bogota plaats, na dat men, vergeefsch, alle pogingen had aangewend, om deze zoo ongelukkig uitgevallene zaak in der minne aftemaken. De Konsul Generaal begeerde om zelve zyne pistool te laden; hetgeen hy met zeer vele behoedzaamheid deed. Op het gegeven sein en wel op eenen afstand van twaalf passen werden beide pistolen losgebrand; de Konsul Generaal mistte zynen tegenstander en op hetzelfde oogenblik viel hy ter aarde. De kogel ging door den hoed, ter plaatse waar het lint gebonden wordt, doorboorde de regter slaap van het hoofd en verbryzelde zyne hersens. Hy stierf oogenblikkelyk na het bekomen dezer doodelyke wond; en geene zucht ontglipte zyner lippen. Het lyk werd door de getuigens by deze ongelukkige gebeurtenis, op de noodlottige plaats gelaten, weinig tyds daarna door zyne vrienden opgenomen en naar zyne woning gedragen. Op den volgenden morgen werden zyne stoffelyke overblyfsels in het nieuwe kerkhof te Bogota ter aarde besteld, na dat er alvorens in de hoofdkerk, lyk gezangen over zyn levenloos ligchaam gezongen waren geworden.

De dood van dezen onzen Konsul Generaal wordt, daar hy zoo wel wegens zyne deugden als goede hoedanigheden, door een ieder die hem kende en met hem in betrekking stond, geëerd en bemind was, te Bogota en elders zeer betreurd. De Bogotasche Courant maakt op eene gevoelige wyze melding van zyn vroegtydig afsterven en deze droevige gebeurtenis, die de grootste belangneming en ontevredenheid in gemelde hoofdstad verwekt en het Nederlandsche gouvernement van eenen man beroofd heeft, welke, begaafd met schoone talenten, een nuttig lid der maatschappy en tevens een bekwaam diplomaat was.

De luitenant Carlos Miranda heeft Bogota onverwyld verlaten en zal zich, ingevolge berigten, aldaar nimmer meer mogen vertoonen.

* Deze officier, een jongeling, zoon van den bekenden eersten revolutionairen generaal van dien naam, die in de gevangenis van Cadix zyn einde vond, werd te Caracas geboren; en nog een zuigeling zynde, vertrok hy met zyne moeder naar Engeland, alwaar hy opgevoed werd en dus meer een Engelsch man dan een Colombiaan kan beschouwd worden. Hy heeft den rang van tweede luitenant by de Colombiaansche armee en was aide-de-camp van den generaal Lara.

UITTREKSELS UIT DE NIEUW YORKSCHE NIEUWSPAPIEREN.

NIEUW YORK, DEC. 1.

De jongste berigten uit Spanje, vermelden eindelyk dat de toestand van zaken in dat ongelukkige land, een beter aanzien gekregen heeft. De tegenwoordigheid van den koning in Catalonie heeft eenen gelukkigen uitslag te weeg gebragt. De koningin was voornemen om in het begin van November naar Valencia te vertrekken, waar zy den koning zal ontmoeten.

In een byzonderen brief van Berlyn wordt melding gemaakt van een tweede traktaat wegens de bevrediging van het Oosten, welke welhaast onderhandeld zal worden en wel, zoo men zegt, in Londen, tusschen de drie verbondene mogenheden ter daarstelling der Grieksche onafhankelykheid en Oostenryk, Pruisen, Zweden en de Nederlanden. De noodige instructien zyn voor de ambassadeuren dezer mogenheden in Londen toegezonden geworden, en men verwacht een spoedig uiteinde hunner onderhandelingen.

De "*Oostenryksche Waarnemer*" behelst een manifest uitgevaardigd door de Grieksche konventie, waarin de Grieken aangemaand worden, de strikste eendragt onder elkanderen te onderhouden en waarby de zetel van het gouvernement van Napolie naar Egina verplaatst wordt.

Men meldt in de berigten uit Duitschland dat de Braziliaansche afgezant van Livorno naar Munchen vertrokken is, om in naam des keizers Don Pedro, de princes Maria, tweelinge van de aartshertogin, gemalinne van den aartshertog Frans Karel, ten huwelyk te vragen.

Konstantinopolen, 17den Sept.—Op den 14den dezer begaven zich de Dragomans der drie ambassadeuren andermaal by den Reis Effendi, om eene uitlegging te vragen van zyne in de laatste conferentie gegevene verklaring, "dat de Porte niet overeen kan brengen, de vriendschappelyke betuigenissen der drie mogenhoden met de vyandelyke maatregels waarmede zy haar bedreigen." Maar de ware reden van dit herhaald bezoek by den Reis Effendi, is ongetwyfeld, om zyne gedachten te vernemen omtrent hunne laatste kommunikation van den 31sten Augustus. In deze zamenkomst hield zich de Turksche minister ongemeen achterhoudend, sprak niets van den inhoud der mededeelingen, welke hy ontvangen had en scheen hen te willen doen begrypen dat hy niets van die notas wistte. Overigens luisterde hy met veel aandacht naar den Heer Chabert, den Engelschen Dragoman, die hem aansprak en de ware mening van de Porte trachtte te weten; waarop de minister met de grootste bedaardheid antwoordde "*Dieu et mon droit*; deze is de spreuk van Engeland, hoe kunnen wy eene andere kiezen, wanneer zy wenschen ons aantevallen." Hy scheen niet genegen te zyn eenige verdere verklaringen te geven en verliet de Dragomans, op voorgeven dat hy by den Sultan geroepen werd.

Men meldt tevens hierby dat de drie Dragomans zouden opgemerkt hebben, dat in deze zamenkomst de Reis Effendi zeer peinzend en minder trotsch was dan op andere dergelyke gelegenheden; waaruit men besluit, dat de Porte niet alleen wel in overweging heeft genomen, de mededeelingen, welke zy ontvangen had; maar dat zy haren hagchelyken toestand ingezien heeft en het zeer mogelyk is dat zy in eenen zeer korten tyd meer toegevenheid zal gebruiken.—*Gazette van Augsburg.*

Trieste, 6den Oct.—Het raadselachtige gedrag gehouden door Lord Cochrane sedert zyne aankomst in Griekenland, schynt nu te zullen opgelost worden door de tusschenkomst der verbondene mogenheden. Na eenen geruimen tyd, noodeloos, den Archipel en de gansche kust van Egypte doorgekruist en daardoor de Turksche marine beangstigd te hebben, heeft hy sedert de bemiddeling der drie mogenheden, zich meester gemaakt van Vassiladi en Anatolico, alwaar hy, volgens zeggen 1200 Turken krygsgevangenen gemaakt heeft.

Brieven van den 29sten September uit Corfu, melden ook, dat men alle oogenblikken de tyding der herovering van de ruïnen van Missolonghi, door Lord Cochrane verwacht.